

Кольо Стоманата дойде до плета, повдигна се на пръсти и извика към кжщата на съседа си:

— Симоне, Симоне!

Подаде се булка Симоница.

— Кой вика?

— Азъ викамъ, съседке. Кжде е Симонъ? Два дена не съмъ го виждалъ.

— Ти ли си, Кольо? — каза булка Симоница, — Симонъ отъ два дена нѣщо не е добре, та все около огнището стои.

— Е, какво му е? Нѣма му нищо. Я нека се подаде!

Симонъ се подаде.

— А бе съседко, викамъ те да поизлѣземъ до кафенето на Черешарчето. Донесълъ си радиоапаратъ, та да го послушаме.

— Не съмъ добре, бе Кольо.

Симонъ слѣзе по дървената стълба и се опжти къмъ плета, презъ който надничаше Кольо, като продължаваше да говори.

— Оная вечеръ брѣкнахъ въ обущата си. Нѣщо ме боцкаше, та рекохъ да го поправя, и вжтре о нѣкакво пиронче се одраскахъ по малкото прѣстче. Удраскахъ се съвсемъ малко. Нѣ тука е. Едвамъ се познава. Ама на заранѣта гледамъ, зачерви се прѣстѣтъ и почна да ме боли. И като че ме втресе малко. Затова и не излизамъ. Може и отъ простуда да ме тресе.

— Нѣма нищо, Симоне, — утеши го Кольо. — Ела да поизлѣземъ, да чуемъ радиото, да поразговоримъ съ хората, и то ще ти мине.

Излѣзоха двамата до кафенето на Черешарчето, а тамъ се събрали много хора. Едни прави, други седнали — слушатъ. Заслуша и Симонъ, ама все нѣщо не му е добре. Ржката го щрака.

Слушаха пѣсни, слушаха музика. Чуха и новинитѣ. Работи